

(Milé děti, dneska si povíme pohádku o tom, jak jel Martin studovat do Velké Británie... ☺)

Všechno to začalo na ISu, Informačním systému Masarykovy univerzity v Brně, když jsem si přečetl na Vývěsce zprávu o tom, že University of Luton bude mít na Filozofické fakultě prezentaci. Už dlouho jsem snil o studiu v zahraničí a tudíž jsem se rozhodl na prezentaci zmíněné univerzity vydat. Prezentace byla opravdu působivá a já se pro studium na University of Luton nadchl. Když jsem někdy v březnu 2004 úspěšně získal Cambridge Certificate in Advanced English, bylo téměř rozhodnuto, protože od té chvíle jsem byl de facto na University of Luton přijat. Vyplnil jsem přihlášku ke studiu oboru Computer Science and Artificial Intelligence, následně si zarezervoval ubytování na koleji, vyřídil zaplacení poplatku za studium a vydal se do Devonu za práci, abych měl z čeho zaplatit ubytování na koleji...

Práci pro FBI (Ne, ne, ja myslím Ferry Boat Inn, typický anglický pub v Dittisham! ☺) jsem si vydělal odhadem třetinu finančních prostředků, které jsem potřeboval na uhrazení ubytování na celé dva semestry. Zbytek peněz, a nebyly to malé peníze, jednalo se asi o 100 tisíc Kč, mi půjčila mamča a já mohl konečně zaplatit za kolej a nachystat si peníze do začátku svého živobytí v cizině. Zbývalo jen zarezervovat autobusové jízdenky z Brna do Londýna a z Londýna do Lutonu, koupit pořádný kufr, zapakovat se a vydat se na cestu. A aby to bylo stylové, vyrazil jsem na svůj „výlet“ právě 11. září...

V den odjezdu jsem se naposled rozloučil s kamarády, rodinou a přítelkyní a vydal se na cestu za novým dobrodružstvím, ze kterého jsem měl trošku strach. Cesta byla dlouhá a úmorná, ale všechno jsem zvládl na jedničku s hvězdičkou. Horší to bylo, když jsem v neděli ráno vystoupil z autobusu do úplně neznámého Lutonu. Vydal jsem se k univerzitě, abych se dozvěděl, kde se mám jít přihlásit a kde můžu získat klíče od svého pokoje G1 v College House. Když jsem to všechno oběhal, podepsal smlouvu, dostal klíčky a zůstal najednou sám v malinkém pokoji, rozplakal jsem se. Bylo toho na mě moc – únava, samota, nové prostředí a odporná kolej. Dal jsem si sprchu, dospal probdělé hodiny na autobuse a po probuzení jsem začal žít úplně nový život...

Když jsem se probudil, uvědomil jsem si, že není cesty zpět a že se budu muset se vším, co mě v tu chvíli trápilo, vyrovnat. Začal jsem si zařizovat pokojík, vyrovnávat se s anglickou byrokracií, oběhávat vše potřebné na univerzitě a hlavně seznamovat se se studenty, kteří byli na stejné lodi, jako já. S každým dnem jsem se cítil líp a líp, ale nebylo to vůbec snadné. Často jsem propadal depresím a měl chuť vydat se domů. Když se ale rozběhlo studium, nebyl najednou na podobné myšlenky čas. Nedokázal jsem odhadnout, jak obtížné bude studovat v cizím jazyce na neznámé univerzitě a proto jsem studiu věnoval téměř všechny svůj čas a energii. Když jsem se trošku zaběhl a zjistil, že to nebude tak hrozné, začal jsem konečně mít čas trošku na sebe. V té době jsem už měl pár dobrých kamarádů a další přibývali. Peněz na živobytí bylo stále dost, ale pomyšlení na to, kolik jich dlužím mamce, mě hnalo k tomu, abych si začal hledat práci...

Již v Brně jsem byl přesvědčen o tom, že by bylo dobré najít si práci v oboru, který studuji, tedy v oblasti informatiky. Leč jsem brzy zjistil, že to nebude tak snadné a hledání IT jobu jsem tedy odložil na neurčito. Když jsem asi měsíc nemohl najít ani žádný jiný job, už jsem se smířoval s tím, že budu někde zametat chodníky. Pak jsem náhodou narazil na práci, která mi byla docela blízká. Našel jsem práci jako barman za minimální mzdu v jednom nočním klubu asi 20 minut chůze od College House. Pracoval jsem každý pátek a sobotu od 10. hodiny večerní do přibližně 4. hodiny ranní. V důsledku těchto nočních směn jsem si totálně narušil biorytmus a celý víkend v podstatě prospal. Ale důležité bylo, že platili! Každý týden jsem si vydělal asi 50 liber (podle odpracovaných hodin) a kolem 30 se mi jich podařilo ušetřit. Tato práce mi ale brzy začala lézt

na nervy. Jednak kvůli prostředí, ve kterém jsem musel každý týden dvakrát strávit spoustu času, a jednak nočními směnami. Protože se mi ale, bohužel, nedařilo najít jiný job, musel jsem u této práce setrvat...

Čas pomalu ubíhal a začínaly se blížit Vánoce a tedy i moje první „návštěva“ doma v Brně. Ale s každým dnem, co jsem byl blíže odjezu, přibývalo práce, kterou jsem musel udělat do školy, a stupňovala se moje fyzická i psychická únava. Ale nakonec jsem vše stihl a odjel na zasloužené Vánoční prázdniny. Přestože Vánoce neprobíhaly úplně podle mých představ, rozešla se se mnou přítelkyně, byly to nakonec velice fajn tři týdny doma. Poznal jsem nové kamarády, zažil spoustu věcí a nemohl přenést přes srdce, že už musím zase zpět do toho šíleného kolotoče...

I když byla cesta zpátky do Lutonu utrpením, další den ráno jsem se cítil jako doma. Nevím, čím to bylo, ale bylo to zajímavé. Už jsem nemusel začínat od znova jako v září, ale mohl jsem jednoduše pokračovat v započatém životě. Pomalu se blížily zkoušky a já musel, ač se mi vůbec nechtělo, začít s přípravou na ně. Byly to odporné dva týdny, kdy jsem se každý den nutil do učení a vůbec to nešlo. Pevně jsem věřil, že zkoušky zvládnou a v této víře mě podporovaly výborné známky ze semestrálních prací. Nakonec jsem vše potřebné nastudoval na poslední chvíli a říkal si, že ono to nějak dopadne...

A dopadlo to, myslím, docela dobře. ☺ Dostal jsem 3 A+ a jedno A, byl jsem tedy spokojen. Nutno poznamenat, že studium zde na University of Luton je mnohonásobně jednodušší jak studium u nás na Fakultě informatiky Masarykovy univerzity. Než jsem se však svoje výsledky dozvěděl, uplynula spousta vody. Někteří z mých kamarádů se již vydali na cestu domů, jelikož jim veškeré povinnosti zde v Lutonu skončily. Najednou byli pryč. ☹ Bohužel odjeli dva lidé, se kterými mi bylo nejlíp a začalo se mi stýskat. Dobrou zprávou ovšem je, že Eero, ten kamarád z Estonska, co odjížděl domů, mě doporučil jako jednoho ze dvou na svou pozici, kterou dříve zastával v jedné kanceláři na univerzitě. Bylo to nečekané překvapení, které mělo velký dopad na moji pozitivní náladu – získal jsem totiž zaměstnání pro univerzitu za rozumné peníze a hlavně možnost chodit každý den zdarma na obědy! Najednou jsem nemusel trávit drahocenné minuty za plotnou a mohl je využít přínosnějším způsobem. Ale především jsem měl po dlouhé době možnost se pořádně najíst bez velké námahy, což bylo po několika měsících strávených osobní přípravou pokrmů neocenitelné...

Čas tedy plynul dál a já se těšil na to, až přijedu domů na Velikonoce. Protože jsem měl radost z čerstvě získané práce, rozhodl jsem se zbookovat si letenku domů ať to stojí, co to stojí. Za cirká 100 liber jsem si koupil zpáteční letenku z Lutonu do Bratislavy a pomalu se opět začínal těšit domů do Brna. Protože jsem ale ještě nikdy předtím letadlem neletěl, měl jsem i trošku strach. Vše ale dobře dopadlo a já byl letem domů opravdu nadšen. Konečně jsem pochopil, proč někteří lidé obdivují letadla a vůbec všechno, co lita vzduchem (vyjma hozených věcí, samozřejmě ☺). Ted' bych lital pořád! Když jsem se po třech překrásných týdnech vrátil zpět, dostal jsem nabídku přiletět se podívat do Holandska za kamarádkou, která studuje v Rotterdamu v rámci výměnného programu Erasmus. A protože letenka byla za pusu, bylo rozhodnuto. Kdo by taky odolal nabídce proletět se s EasyJetem a navíc navštívit další zajímavou zemi...

Tož to je v kostce zhruba vše, co jsem tu za těch pár měsíců zažil. Začínám zjišťovat, jaký vliv to mělo na můj život a na formování mojí osobnosti. Získal jsem tu spoustu zahraničních kamarádů a poznal lidi z celého světa – něco podobného bych u nás na Fakultě informatiky asi těžko zažil. Přece jenom je zajímavé sdílet jednu kuchyň s dalšími čtyřmi lidmi úplně jiných národností. Má to ale i své stinné stránky, protože lidé z jiných kultur mají zvyky, na které není našinec připraven a které dokáže jen steží pochopit. Nebo je spíš nechce pochopit, protože mu

přijdou na hlavu postavené. Těžko ale vyjádřit pocity, které tu člověk v jistých situacích zažívá, je třeba to zkusit na vlastní kůži. Myslím si ale, že se člověk stane daleko tolerantnější a je schopen se vyrovnat s věcmi, které by dříve nedokázal. Alespoň já mám takový pocit, protože to na sobě začínám pozorovat. A konečně mi dochází, že veškeré utrpení, které jsem tu zažil, a všechny oběti, které mě tento „výlet“ stál, nakonec k něčemu byly. Některé věci mohly dopadnout jinak, líp, ale už není v mé moci s tím něco udělat. Kdybych měl možnost vrátit se o těch několik měsíců zpět, dokázal bych z toho vytřískat daleko víc. Ale po bitvě je každý generálem, že? ☺

Zkrátka a dobře, i když to tu bylo občas peklo, bude se mi nejspíš stýskat, až odjedu nadobro. Úroveň studia a přednášek nebyla sice na takové výši, na jaké bych si přál, když už mě to stálo takové „háky“, ale zkušeností si přesto odnesu kopu. Budou mi „chybět“ ty prokleté plané fire alarmy v College House, které mě budily brzy ráno, ta hrozná samota, která mě tu trápila každý den, a v neposlední řadě ustavičná neschopnost vyjádřit svoje pocity a myšlenky v cizím jazyce. Na druhou stranu si nedokážu představit, že všichni ti, které jsem tu poznal, se jednoho dne rozprchnou do celého světa a už je nejspíš nikdy neuvidím. Ale snažím se, aby k tomu nedošlo. Již teď plánuji vyrazit za svými kamarády do Estonska a následně je pozvat k nám do ČR. Věřím, že jednou se vypravím navštívit kamarády ze Španělska, Itálie, Polska, Maďarska, Japonska, Ameriky a dalších. Nejhorší ale je, že už se nikdy nesejdeme všichni pohromadě. Ale život jde dál a člověk musí žít přítomností a né tím, co bylo nebo co možná bude. Na každém rohu na něj totiž číhá překvapení a spousta nových zážitků. A je na každém z nás, jak se k tomu postaví a co si z toho odnese...

—

Martin Janík, student Fakulty informatiky Masarykovy univerzity v Brně, v současné době na zahraniční stáži na University of Luton ve Velké Británii. Fotografie a zážitky ze studií a pobytu v Lutonu naleznete na <http://luton.yanas.cz/>. V případě zájmu mě můžete kontaktovat na e-mailové adrese yanas@yanas.cz, případně na ICQ 125931550.